

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

Den 19 November 1899

N:r 8

INNEHÅLL: *Professor Thore Fries* (med 1 porträtt). *Ivar Hedenblad, En konturteckning vid 25-årsjubileet* (med 4 illustrationer). *Barnet, En berättelse. Chrysantemum, Blomman för dagen* (med 5 illustrationer). *Skansen, Bilder från Gustaf-Adolfsfästet* (med 4 illustrationer). *Det senaste nipraset* (med 1 illustration). *Postdirektör H. Winroth* (med 1 porträtt). *Följetong* (Guldörstens offer, forts). *Veckans porträttgalleri* (med 3 porträtt). *Den nordligaste graf i världen* (med 2 illustrationer). *Resultatet af HVAR 8 DAGS första täflan för amatörfotografer.*

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1899.

Professor THORE FRIES.

Professor Thore Magnus Fries i Upsala erhöj nyligen begärdt afsked från »Borgströmianska professuren» i botanik. Det är närmast af denna anledning vi här återgifva den högst populära vetenskapsmannens och lärarens drag. Professor Fries, son till den store botanikern Elias Fries, är född 28 okt. 1832. Han blef student 1851, fil. doktor och docent 1857, adjunkt vid universitetet 1862 och ord. professor 1877. Under åren 1893—99 var han därtill rector magnificus.

Professor Fries är utom den framstående botanikern en boren humorist, till hvilken många ge-

nerationer studenter med jublande glädje lyssnat. Han är själf ännu vid framskriden ålder den unge studenten i häg och sinne, och denna egenskap i förening med en aldrig svikande personlig älsk-värdhet har gjort honom till allas gunstling. Otaliga äro de gånger han af de entusiastiska studenterna burits i »gullstol» kring salen efter ett värmande och sprakande tal. Nu, när den vördade professorn dragit sig tillbaka till sitt *otium cum dignitate*, följes han af den uppriktigaste tillönskan om en lugn, lycklig och fridfull lefnadsafton.

IVAR HEDENBLAD.

EN KONTURTECKNING VID 25-ÅRSJUBILÉET.

Ungdomsporträtt.

Nutidsporträtt.

Alla de, som varit med i »Allmänna sången» i Upsala — och vi höllo nästan på att säga, att det ha väl de flesta — minnas väl den gång, då de vandrade af till det lilla hvita hörnhuset vid Svartbäcksgatan, »Gamla botanicum», för att »prövas» i och för intagande i den förstnämnda, renomméerade och storståtliga akademiska institutionen. Med pröfningen var det nu icke så farligt. Man fick ett gammalt kvartetthäfte, *director* preluderade och sekunderade trygg och lugn på pianot, man upphof sin darrande stämma, inskref därefter sitt namn i den stora registerfolianten och ceremonien var öfver!

* * *

»Trygghet och lugn» — detta är just det första intryck man får af Hedenblads personlighet — en egenskap, som för öfrigt är nödvändig för hvarje anförare, om hans trupper skola blicka upp till honom med det nödvändiga förtroendet och hängifvenheten. Det är också just denna egenskap, som, i förening med en ovanlig intelligens och uppfattning så i musikaliskt som personligt afseende, mellan *directorn* och hans studenter skapat denna reciprocitet, som ensamt gör det möjligt, att samla alla dessa dock så heterogena element till ett musikaliskt helt, fångsla deras uppmärksamhet och få fram det för dem *gemensamma* af

friskhet, intelligens och speciell musikalisk klangfärg. Ty alls ingen sång är dock studentsången lik. Man behöfver också blott en gång se Hedenblad anförare för att känna, hur väl han lyckats härutinnan. Så snart han fattar taktpinnen och sträcker ut handen, fylka sig hans trogna tätare omkring honom, deras blickar hänga med osvikligt förtroende och intresse fast vid honom och den friska ynglingasången talar, ledd af honom, sitt evigt unga, hjärtegräpande språk.

* * *

Men så är också detta så godt som hans eget språk, och man kan med fog säga, att han alltifrån sin tidiga ungdom varit knuten vid Upsala-sången: »Hedenblads studentsånger» heter ock det verk, som skall utgöra hans *monumentum* . . .

Född den 27 juli 1851 och student vid 20 års ålder öfvertog han i november 1874 ledningen af »allmänna sången» och blef officiellt sånganförare i februari följande år. Sin första stora triumf fann han likväl vid Pariserfärden 1878, då han som bekant på ett glänsande sätt häfdade den svenska sångens traditioner i världsstaden vid Seinen. Efter Josephsons död utnämndes Hedenblad, som under tiden idkat fleråriga studier vid bl. a. Leipzigs konservatorium, 1881 till *director musicus* vid Upsala universitet, hvilken post han sedan dess innehaft, hvarjämte han darsamma

O. D.-kören i Berlin.
Främst till höger märkes dir. I. Hedenblad, emellan operasångarne Brag och Lundqvist.

städes verkat som »Filharmoniska sällskapet» och sångsällskapet »O. D:s» dirigent. En kortare tid fungerade han äfven som kapellmästare vid Stockholms filharmoniska sällskap.

Utom den ofvannämnda ypperliga samlingen af studentsånger, som alltjämt fortsattes, har Hedenblad utgifvit en mängd tonskapelser af egen komposition, bland hvilka vi ur minnet nämna den präktiga »Konsertouverturen», »Kantaten vid jubelfästen 1893», »På knä», tondikt för kör och orkester till ord af »Fjalar», de ypperliga kvartetterna »Rosakta här» och »I gamla Svealand», flere solo-sånger och mycket annat.

rummet hade ledningen af den musikaliska afdelningen och dess väldiga ekonomiska apparat om hand — hugnades han med Vasaordens kommandörskors. Den populäre *directorns* senaste triumf var, då han sommaren 1898 med »O. D.» besökte Berlin, där han jämte sin sångarskara var föremål för smickrande uppmärksamhet samt erhöll den höga dekorationen Röda Örnordens III klass — en utmärkelse, som hittills endast kommit tvänne konstnärer till del, nämligen Sarasate och Rubinstein. Han är äfven ledamot af musikaliska akademien.

* * *

Foto. Aron Jonason. Gbg.

O.-D.-kören. Juni 1891.

Att en man med Hedenblads förmåga, representativa väsen och framskjutna ställning erhållit en mängd yttre utmärkelser, är naturligt, och hans ordenssamling är också mycket respektabel. Den utgöres först af »Litteris», som redan tidigt kom honom till del; vidare erhöll han efter jubelfästen 93 sachsiska orden »Hvita falcken» II kl. och Nordstjärnan samt efter »O. D:s» sångarfärd till Finland året därpå ryska St. Stefaniordens II kl. Efter Stockholmsutställningen — där Hedenblads representativa och administrativa, jämte hans musikaliska, krafter i hög grad togos i anspråk och på ett lysande sätt gjorde sig gällande, i det han som H. K. H. Kronprinsens generalsekreterare i första

Såsom alla framstående män har äfven Hedenblad blifvit rätt olika bedömd. Men då någon som helst kritisk framställning af hans verksamhet med dessa rader icke varit afsedd, vilja vi fastmera sluta med att af hjärtat tacka honom för den långa tid, hvarunder han fört Upsalasångens runor med den äran och för hvad han under denna tid gjort för vår nationella tonkonst. Vi äro ock öfvertygade, att han med stolthet kan blicka tillbaka på denna tid och att det redbara arbete, han nedlagt, skall bära goda frukter. Och med denna önskan utbringa vi på gammalt studentvis ett:

»Lefve Ivar Eggert Hedenblad!»

THOR V. TEÜCHLER.

BARNET.

En berättelse.

»Jag reser genast hem.»

Den vackra fru Dorners röst darrade af rörelse och hon steg häftigt upp från bordet. Hennes förtjusande ansikte var blossande rött, hennes mörka ögon blixtrade, barmen häfdes, de röda läpparne darrade.

Han, som uppväckt hennes vrede, satt vid bordet och fingrade nervöst på nötknäpparen med en min, som uttryckte mycket dåligt humör. De hade varit gifta något öfver ett år och detta var deras första gräl. Naturligtvis är det svårt att afgöra hvem som hade skulden. Det vore kanske rättast att säga att båda voro offer för en del otrefliga sammanträffanden som skulle kunnat störa friden mellan ett par änglar. Hr Dorner hade under förmiddagen haft obehag på kontoret och frun hade sett sig tvungen hålla räkenskap med köksan, som till hämd gjorde sitt bästa att förstöra middagen. Det olyckliga offret för tjänsteandens raseri sväljde tyst soppan, men när fisken kom in alldeles sönderkockt var hans tålmod slut och han gaf luft åt sina känslor på detta hos männen numera icke ovanliga sätt! Den lilla frun svarade genast att hon inte kunde rå för det och att hon haft tillräckligt otrefligt för köksans skull utan att *han* också skulle börja på o. s. v., o. s. v., o. s. v. Af gnistan blef en stor eld. Han önskade att han ätit middag ute och det önskade hon också. Han sade att han inte ville nöja sig med slikt och det ville inte hon håller. Men när han som slutkläm yttrade ett ord, som i vårdadt skriftspråk betecknas med *f* och ett streck, då steg hon utom sig upp från bordet och tillkännagaf sin afsikt att lämna honom.

Först då insåg han, hur långt saken fått gå och huru barnsliga de varit. Men ändå kunde han ej förmå sig att taga första steget till försoning. Det måste naturligtvis komma från henne. Felet var hennes och han behöfde icke förödmjuka sig!

»Tänk på hvad du gör», sade han i varnande ton, »om du går din väg, kan du icke komma tillbaka.»

»Komma tillbaka!» Hon ryste vid tanken. »Jag vill aldrig komma tillbaka — aldrig!» Och hon bet ihop sina vackra hvita tänder. »Din brutale stackare! Jag förstår inte hur jag kunde gifta mig med dig!»

»Jag undrar hur jag kunde.»

»Om jag bara vetat, att du hade ett sådant lynne.»

»Ja, om *jag* bara vetat!»

»Jag kunde ha varit lycklig nu.»

»Jag också.»

»Att tänka sig att jag gaf kapten Klingsvärd korgen för din skull!»

Han knöt handen och rynkade ögonbrynen.

»Och jag lät konsuln taga den vackra fröken Ödgren.»

»Vackra! Ha! Ha!» utbrast hon med ett hysteriskt skratt.

»Hvilket nöt jag var!»

»Jag var ännu dummare. Att — att svära mot mig vid bordet! Åh! Och jag som trodde att du var en gentleman.»

»Och jag som inbillade mig —»

»Hvad?»

Hon gick häftigt emot honom och ögonen brunno efter svar.

»Jag inbillade mig, att det var en hustrus plikt att bemöta sin man med en smula vördnad.»

»Misstag! En hustrus plikt är att behandla mannen så som han förtjänar — och det gör jag när jag lämnar dig. Jag stannar inte ett ögonblick i ditt hus — inte ett ögonblick under samma tak som du!»

»Säg inte så!»

»Jo, det gör jag!»

Hon ringde häftigt på klockan. Knappt hade dess ljud förklingat, förrän en tjänstflicka med förskrämdt utseende stod i dörren.

»Anna, gå upp och säg till sköterskan att genast klä på den lille.»

»Förlåt, frun, jag var nyss uppe och då skulle hon just till att lägga honom!»

»Det gör detsamma. Gör som jag säger!»

Med ett 'Ja, frun!' skyndade den häpnad Anna sin väg.

Fru Dorner ämnade följa efter henne, då hennes man lade handen på dörren.

»Stanna ett ögonblick!» sade han i bestämd ton.

Hon vek undan, som om hon fruktat den minsta beröring.

»Hvad är det?» frågade hon kallt.

»Hvad menar du med gossen? Hvarför skall han klädas på?»

»För att taga honom med mig.»

»Du ämnar inte taga barnet med dig?»

Hon såg på honom med ögon, i hvilka harmen ett ögonblick undanträngdes af förvåning.

»Du tager ej barnet med dig!» upprepade han med eftertryck.

»Jo, det gör jag. Aldrig skulle jag lämna den lille älsklingen ensam hos dig. Du —»

»Det är mitt barn och —»

»Barnet är mitt. Hur kan du påstå annat?»

»Jag förmodar att du medgifver att jag såsom hans far —»

»Och jag såsom hans mor —»

»Det är mitt barn!»

»Det är min son, och om du vill taga honom från mig, vänder jag mig till domstol.»

»Var så god. Den skulle döma till min förmån.»

»Aldrig!»

»Jag säger dig, att den skulle —»

»Jag *skall* taga barnet! Din omänsklike. Hur kan du påstå att det är ditt?»

I detta ögonblick inträdde sköterskan med den omtvistade varelsen. Fru Dorner rusade mot henne och grep barnet i sina armar.

»Min lille älskling. Vill man taga dig ifrån mig? Hon tryckte barnet till sitt bröst och med lågande ögon, i hvilka tårar började glänsa, gaf hon mannen hvars drag blifvit alltmer upprörda, en trotsande blick.

»Ni kan gå!» sade han till sköterskan.

»Nu göra vi upp saken», fortsatte han i ton, darrande af smärta och harm. »Gif mig barnet!»

»Aldrig! Aldrig!»

»Du vill inte?»

»Nej! Om du rör mig, ropar jag på hjälp!»

Han stod obeslutsam och vred nervöst sin mustasch. Han var nu ordentligt ond och hans sinne var lika envist som hennes.

»Nu går jag», sade hon och gick mot dörren. »Låt mig komma ut!»

»Inte förrän du gifvit mig barnet.»

»Hur vågar du begära något sådant! Lämna min lilla skatt till dig för att han skall lära sig hata sin mor och bli likadan som du.»

»Hvad skall *du* lära honom?» frågade han hastigt. »Förmodligen att hata sin far?»

»Han skall aldrig höra talas om sin far. Vi skola glömma honom — ska' vi inte, min lille älskling? Jo visst!»

Men nu började »den lille älsklingen», som hittills tåligt uthärdat de våldsamma smekningarna, att protestera allt hvad hans friska lungor förmådde — och han började sparka och slå i vädret med sina små knubbiga händer på ett sätt, som tydligt visade att han ärfvt sina föräldrars lynne.

»Du har gjort honom illa», sade fadern. »Det kunde jag väl veta. Gif hit gossen, jag vet hur han skall bli lugn.»

Hon for tillbaka.

»Rör honom inte! Seså, seså, lille grisen min, seså, tyst, tyst!»

Men ingenting kunde få den lilla rösten att tiga.

»Det vore bäst att du gafve honom till mig», sade fadern igen. »Du vet att jag brukar kunna lugna honom.»

»Nej!»

»Men han blir sjuk, om han får skrika så. Om han kväfs blir det ditt fel.»

Nu inträffade någonting oväntadt. Med denna envishet som är så utmärkande för små barn räckte den lille armarne mot sin far och arbetade med alla krafter att komma till honom.

»Se på, han vill komma till mig. Det visste jag!» ropade Dorner triumferande.

Hans hustru tystnade. Häpnad och fruktan lästes i det vackra ansikte. Att hennes barn skulle öfvergifva henne var ett så oväntadt slag, att hon blef aldeles öfverväldigad. Utan ett ords invändning lät hon mannen taga barnet. Och den lilla otacksamma varelsen lämnade henne med ett oartikuleradt ljud af belåtenhet, som gjorde fadern utom sig af glädje och stolthet.

»Nu kan du gå», sade han med ovärdig grymhet.

Hon hade sjunkit ned på en stol och dragit upp näsduken.

»Jag — jag vi-vill inte gå», sade hon med af tårar kväfd röst.

»Men du sade ju nyss att du ville.»

»Jag vill inte gå ifrån gossen.»

»Han gick ju ifrån dig med glädje.»

Nu kunde hon ej längre hålla tårarne tillbaka utan brast ut i häftigt gråt.

Men barnet, som höll på att undersöka pappas mustasch, skrek af förtjusning.

»Du krossar mitt hjärta», snyftade hon.

»Men *mitt* hjärta?»

»Ditt? Jag tror inte att du har något. Om du hade det, skulle du inte vilja taga gossen ifrån mig.»

»Han kom ju till mig frivilligt.»

»För det han är för liten för att — att förstå, därför kom han, och förresten kommer han igen till mig när han, när han» — i hennes röst skönjdes en ljus ton — »när han blir hungrig.»

Nu försvann det triumferande leendet från den lycklige faderns ansikte. Utsikten att handskas med ett hungrigt fyra månaders barn, var icke vidare angenäm. Han såg just sig själf försökande att sköta mjölkflaskan och detta perspektiv blef honom för löjligt.

»Säg, hör på, Annie lilla», muhlade han, »stanna du, för pojkens skull. Stannar du inte kvar?»

»Om — om du lofvar att aldrig vara, vara elak mera.»

»Jag menade inte vara elak.»

»Men det *var* du!»

»Ja, jag vet. Det var mitt fel.»

»Jag vet inte — kanske — det, det var det nog inte aldeles.»

»Seså, lika godt, vi bry oss inte om hvems fel det var, min lilla Annie?»

»Nej, min älskade.»

Och därmed beseglade de försoningen på vedertaget sätt. Ja, de beseglade den så många gånger, att barnet till slut började på sitt vanliga högljudda sätt ge sin missbelåtenhet tillkänna öfver att bli försummad.

Violet.

SKANSEN.

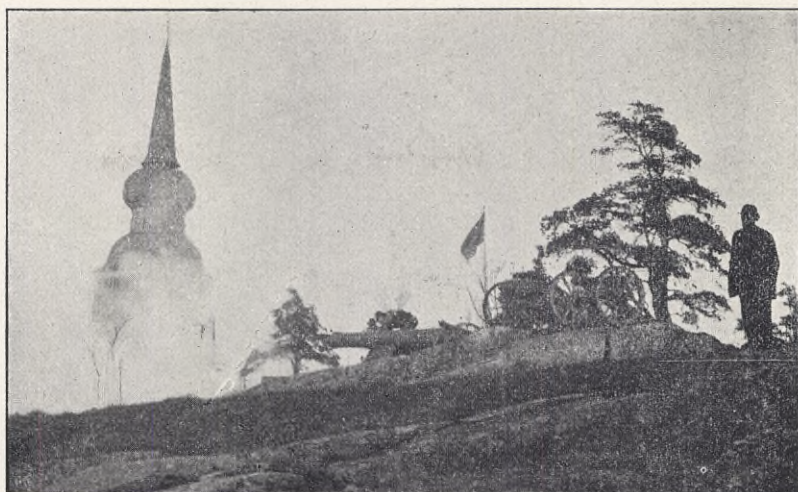
Bilder från Gustaf Adolfs-
fästen.

Skansen! Hvilken klang har icke det ordet öfver allt Sverige! Ja, doktor Hazelii storartade skapelse har från en ringa början vuxit sig så stor och berömd, att dess rykte till och med nått utom landets gränser. Denna originella, svenska minnesplats har blifvit en af vår hufvudstads främsta sevärdheter och en dyrbar nationalegendom. Doktor Hazelius har af Skansen gjort en fosterländsk institution, öfver hvilken han, hufvudstaden och hela landet kunna med skäl vara stolta.

Vi äro ej blott stolta häröfver. Vi äro ock tacksamma — hvarpå dr Hazelius bl. a. vid Skansens 25-årsjubileum härom året fick er-

Gustaf Adolfsbysten med vakt.

Salut från Håsjöstapeln.

fara stora och uppriktiga bevis. Skansens historia är dr Hazelius'. Det är han som gaf idén, det är han som utvecklade den och outtröttligt verkat för dess fullkomliga realisering. Det är han, som efter ett väl fullbordadt verk, hvilket skall blifva hans stora minnesstod, har lämnat Skansen åt svenska folket. Att vi såsom hittills skola vårda och älska den, därom kan ingen tvifla som sett, huru hufvudstadsbon aldrig tröttnar att se den om och om igen, och huru den resande framför allt skyndar till Skansen, när det gäller att beskåda Mälardrottningens sevärdheter.

Våra historiska minnen äro framför allt Skansens glansdagar. Då arrangerar den outtröttlige doktorn till våra hädangångne store mäns ära fäster, som komma våra svenska hjärtan att klappa af rörelse och stolthet.

Den 6 november hade d:r Hazelius anordnat en Gustaf Adolfs-fäst. Dagen var strålande vacker — en härlig höstdag med sol och värme, på intet sätt erinrande om den dimmiga och ödesdigra 6 november 1632.

Till fästen, som var enkel men värdig och präglades af den bästa stämning, hade särskildt inbjudits lärare, lärarinnor och elever vid seminarierna och flickskolorna m. fl.

Efter klockringning vid 2-tiden på e. m. från Håsjöstapelns gafs 4-dubbel svensk salut

Skolungdomen kommer.

från Renberget, hvar på ett fosterländskt tåg under tonerna af finska rytteriets marsch ringlade sig kring Skansens gångar. Det var en högst målerisk anblick att se knektarne till häst och fots i middagssolens glans afteckna sig mot den gröna barrskogen. Den gaf en stämning öfver det hela, hvilken icke försvann med stunden. Detta ingjutande af uppriktiga fosterländska känslor, af en ej blott flyktig erinran om hvilket dyrbart land vi svenskar ha att vårda och värna — det är Skansens främsta och bästa sida. Tåget stannade vid Orsakullen, där man grupperade sig kring Gustaf Adolfs byst, som var uppställd på ett med kronkläde klädt postament mot en fond af svenska fanor.

Här hade förut skolungdomen samlats och inledde nu akten med fosterländska sånger. Efter sångens slut framträdde pastor primarius Håhl till stoden och utbrakte efter ett kort tal ett lefve för hjältekonungens minne.

Därpå sjöngs »Du gamla, du friska» och

den anslående fästen, i hvilken 3- à 4,000 personer deltog, var afslutad.

Så länge Skansen skall lefva, skall minnet af våra store män här egnas varm och vacker hyllning. Så hoppas vi. Ty endast det folk, som ej låter guldkramlet öfverrösta det fosterländska hjärtats känslor, kan med hopp och tillförsikt se framtiden an.

Just därigenom, att Skansen hos svensken väckt svenskheten till nytt lif och kommer oss att uti sekelslutets oroliga tider icke förgäta vår gamla nordiska tro och dådkraft, har den uträttat ett verk, som är välsignelsebringande för hela nationen. För visso är det sannt, att fosterlandskärleken endast näres sundt vid moder Sveas barm och icke hålles vid lif på kommando med konstlade medel! Såsom sådana vill ej heller någon betrakta vårdandet af de stora minnena, hågkomsten af gammaldags svenska seder och bruk och hyllningen åt Sveriges bäste och mest bemärkte hädangångne söner.

Det fosterländska tåget.

CHRYSANTEMUM.

BLOMMAN FÖR DAGEN.

Foto. Blomberg, Sthm.

J. A. Wolff, Göteborg, Förste pristagare.

För H. 8 D.

I hufvudstaden har 6—8 november hållits en storartad utställning af dessa ståtliga prydnadsblomster, hvilket efterträdt orchidéerna som »modeblomma». Chrysantemum må emellertid aldrig så mycket kallas modeblomma — säkert är att hon vunnit fast rotfäste hos oss såväl på grund af sin variationsrika skönhet som kanske ännu mera därför att hon står i sin fägring just den årstid, då de flesta andra prydnadsväxter äro ovilliga därtill. Hennes afskurna blommors varaktighet öfverträffas endast af de sällsamma orchidéernas.

Chrysantemum indicum gick i äldre botaniska verk och priskuranter under många olika benämningar, såsom t. ex. *Anthemis grandiflora*, *Chr. Japonicum*, *Chr. sinense*, *Chr. tripartitum*, *Pyrethrum indicum* m. fl. Numera kan benämningen *Chrysantemum indicum* betraktas som allmänt antagen. Växten tillhör familjen *Compositae*—*Senecionideæ* DC och är inhemsk i flere asiatiska landsänder. I Indien, ännu mera i Kina och Japan, odlas den i trädgårdar sedan urminnes tid.

I Japan finnas i mikadons palats verkliga praktgemak, smyckade med broderier, hvilka hafva chrysantemumsplantans skiftande former till förebilder, husgerådet i fattigmans hus prydes med hennes afbildningar. De kaiserliga trädgårdarna prunka med präktiga chrysantemum-varieteter uppdragna i fantastiska former. De beskåras så, att de föreställa hästar, hjortar m. m., pagoder o. dyl. Den enklaste täppa prydes gärna med en konstfullt ansad chrysantemum. Den högsta utmärkelse mikadon utdelar är *Chrysantemum*-orden. I Siam utgöres nationssköldmärket af en chrysantemumblomma. Diktare hylla växten i sina sånger, konstnärer tillgodogöra sig med förkärlek dess mångfaldiga gestaltningar och skiftningar. Biblioteken innehålla betydande verk, illustrerade med alla möjliga former och färger af denna blomma. Till och med i dessa folks hälsovård spelar ett lifselixir och ett arcanum mot dryckenskap, vunna ur chrysantemumblommor, en icke ringa roll. Det drifves en formlig kult med denna växt. Det

berättas, att en engelsk, i Japan anställd diplomat, endast på det villkoret kunde få behålla en infödd trädgårdsmästare i sin tjänst, att denne fick odla Chrysantemum bäst han ville. Kinesen tager med sig sina bästa sorter af sitt älsklingsblomster, då han emigrerar. Under sådana förhållanden är det underligt, att icke redan tidigt något af denna österländska blomsterdyrkan öfvergick till de nationer, hvilka kommo i beröring med dem, till engelsmän, holländare och fransmän, hos hvilka hvarken klimat eller odlingsförhållanden skulle lagt hinder i vägen för chrysantemumkultur.

I Europa omtalas Chrysantemum första gången hos Breyn från Danzig i hans »Exoticarum plantarum Centuria» af år 1678, under namn af *Matricaria japonica maxima* (alltså en storblommig varietet). Emellertid förflöto åtskilliga årtionden, innan Chrysantemum slutligen fann större beaktande och efterfrågan, hvilket skedde först sedan en hel rad nya former hade inkommit från Kina och Japan. År 1825 hade antalet sorter stigit till 48. Men först sedan en viss chevalier Bernet i Toulouse hade lyckats uppdraga egna fröplantor, grep ett stort antal trädgårdsodlare sig an med framkallande af nya varieteter.

De framgångsrikaste odlarne hafva varit, i Frankrike: Reydellet, Pelé, Lebois, Lemoine, Délaux m. fl., i England: Davis, Stevens, Cullingford, Salter, i Amerika: Wallcott, Thorpe, Wheeler, Smith o. a. Några få af namnen på de första europeiska korsningsprodukterna må anföras: Christine, Chevalier Dommage, Maréchal Duroc, Early Blush, Ranunculus, Tasseled Lilac m. fl.

Robert Fortune, som införde tebusken till Indien, förde 1845 med sig från Kina en sort, som blef kallad Chinese Daisy (Chinabellis) äfven Om-

Foto. Ellqvist, Sthm.

Prisbelönt grupp.

För H. 8 D.

(A. Svärd, Bagartorp, Järfva.)

mium minimum, och blef stammmoder till de s. k. pompon- och klasblommiga sorterna, hvilka vunnit stor gunst i Frankrike, men däremot endast med svårighet vunno insteg i England.

Ett stort framsteg inom Chrysantemumområdet gjordes medelst införandet af de s. k. japanska sorterna. Det var samme Fortune, som efter sin andra Japan-resa, 1860, medtog dem till England. I Japan och Kina skall ännu förefinnas en oerhörd mängd sorter af de mest öfverraskande former och färger. Man räknar ingalunda för högt, om man

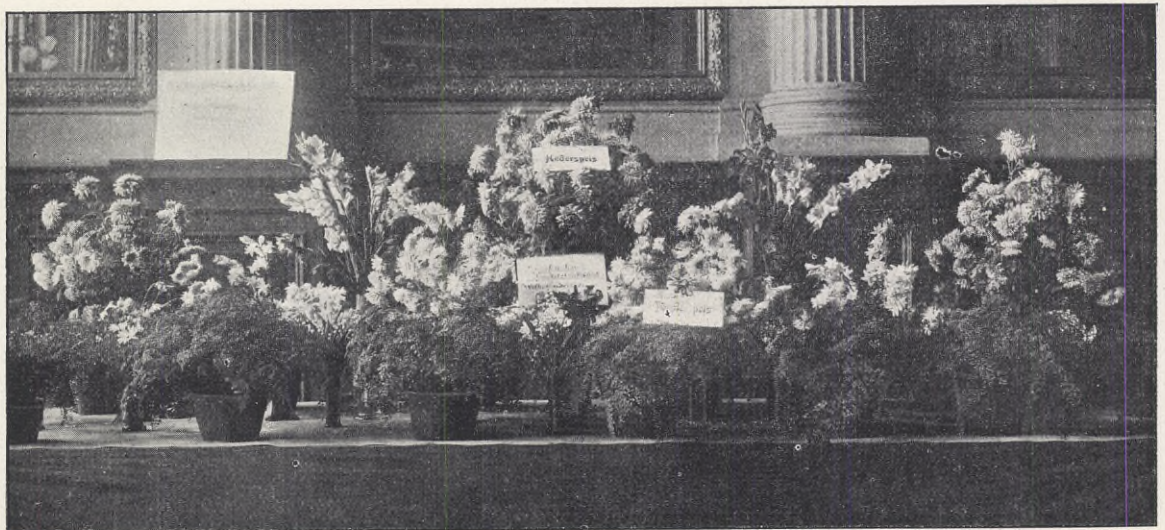

Foto. Ellqvist, Sthm.

Prisbelönt grupp. (Brännkyrka Handelsträdgård).

För H. 8 D.

Foto. Ellqvist, Sthm.

För H. 8 D.

Prisbelönt grupp. (Bergianska Trädgården, Albano.)

Foto. Ellqvist, Sthm.

För H. 8 D.

uppskattar de nu förekommande sorterna till emellan 2,000 och 3,000.

Om Chrysantemumblommans framtid har en engelsk fackman uttalat den mening, att, trots all rikedom på nu befintliga former, hennes kultur ännu befinner sig i sin barndom och att ett kolossalt uppsving är att vänta. Framtidens Chrysantemum skall också bli välluktande, och växtens förmåga att låta sig korsas med *Pyrethrum roseum* öppnar utsikter till ännu många nyheter.

* * *

Af de till ett 30-tal uppgående utställarne i denna första specialutställning i Stockholm togs priset af hr J. A. Wolff, Mölndal, vid Göteborg. Han hembar såväl hederspriset för afskuren chrysantemum som allmänhetens pris. Hvarje besökande hade rätt att gifva en röst om detta pris. Hr Wolff erhöll 472 röster. Närmast i röstetal kom hr Erikson från Lund med 207; W. Andersson, Brännkyrka, 145; J. F. Sandberg, Örebro, 134; A. Svärd, Järfva, 112.

Den stora utställningen var för öfrigt mycket lyckad. De utställda blommorna visade att Chrysantemumodlingen i vårt land nått en synnerligen hög ståndpunkt och allmänheten lade genom ett mycket talrikt besök i dagen hvilket stort intresse den hyser för denna blomsterodling.

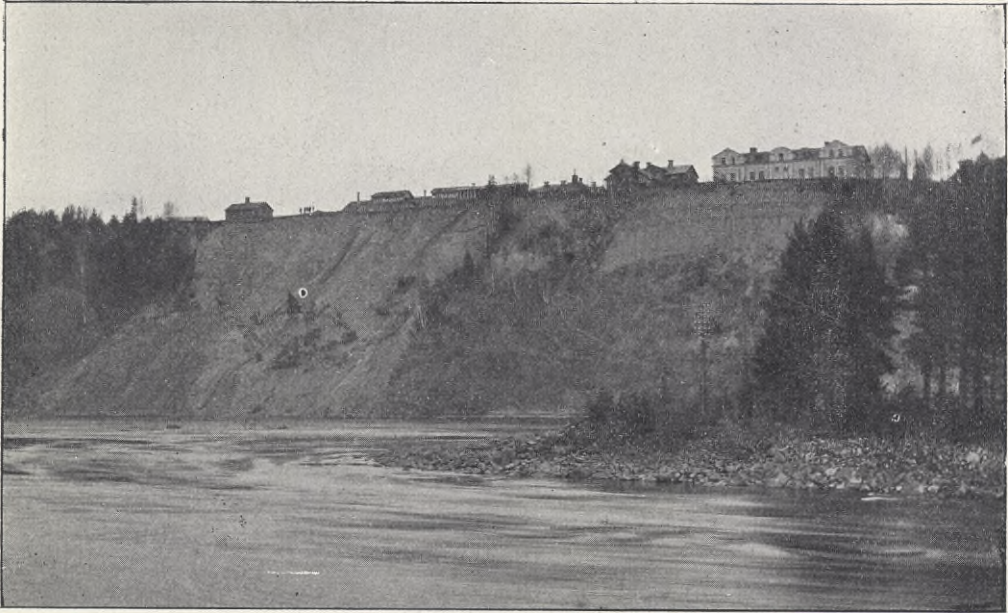
DET SENASTE NIPRASET.

Vårt land är dessbättre förskonadt från de våldsamma naturrevolutioner, som betydligt minska behaget af att lefva under vissa sydliga luftstreck. Farliga cykloner äro sällsynta och de små jordskalv, som man i Norrland någon gång får känna af, äro icke så starka, att människorna skälfva af ångest och nödgas söka skydd för lifvet. Alldeles befriade äro vi dock ej från liknande företeelser. De norrländska elfvarnes höga stränder med sina lodräta, brant sluttande sandväggar, hvilka skapats

Naturligtvis uppstodo väldiga strandvägar, som slogo öfver uthustaken å det midt emot liggande Strömsborg, dock utan att förorsaka någon skada.

En ångare »Anna» kastades 15 å 20 famnar därifrån in i en bukt, den så kallade Kraftbäcken. En vedbodlänga flyttades från en gård och placerades midt i elfven, och Hallsta ångsåg fick sin timmeruppfodringsbrygga spolierad.

Trängbataljonens marketenteri och vedbodlängan utrymdes enär man befarade nya ras, hvilka

Efter det senaste nippaset i Sollefteå.

genom strömmens underminering, äro t. ex. emellanåt skådeplatsen för ganska hemska scener, s. k. nippas. Nipa är det norrländska namnet på dessa af vattnet åstadkomma strandformationer.

Vår bild återgifver en efter det senaste nippaset vid Sollefteå för HVAR 8 DAG tagen fotografi. Detsamma inträffade på eftermiddagen den 3 november och sträckte sig från trängbataljonens marketenteri uppåt elfven på en sträcka af 6,8 meters bredd och cirka 100 meters längd. Hela sträckan nedstörtade i elfven.

emellertid uteblefvo. Om vattenståndet varit högre och timmer funnits i elfven, skulle faran varit mycket stor. Nu blef den dessbättre ingen människa skadad.

På grund af raset bildades midt i elfven tre små öar af sand och bråte. Marken uppe vid trängbataljonens område företedde efteråt stora sprickor och när raset gick, skakade hela marketenteribyggnaden.

Som synes af bilden är kasernen starkt hotad, om rasen fortfara.

POSTDIREKTÖR HUGO WINROTH.

Postdirektören i Malmö Hugo Winroth fyllde den 9 november 50 år. Den afhållne chefen blef med anledning däraf föremål för en vacker hyllning från sina underordnade.

Direktör Winroth uppvaktades först af en deputation från tjänstemännen vid Malmö postkontor, hvilken frambar personalens lyckönskningar och öfverlämnade en elegant

skrifportfölj af grönt maroquin. Å portföljens framsida, en stor plåt af drifvet silfver, syntes svenska riksvapnet och därunder en medaljong, hvarå lästes: *Till postdirektören och riddaren Hugo Winroth från tjänstemännen vid postkontoret i Malmö.* Första bladet i portföljen upptogs af en textad adress med gifvarnes, samtliga 49 tjänstemäns, namn, och orden »Till aktad och ärad chef vid fyllda femtio år. Med vörndnad och tillgifvenhet».

Senare uppvaktades direktör Winroth af en deputation från vaktbetjante vid postkontoret, som till honom öfverlämnade en större tafla, upptagande 36 fotografier af betjäningen samt en vy af den byggnad, där Malmö postkontor nu är inrymdt.

GULDTÖRSTENS OFFER.

Af S. H. MERRIMAN.

Öfversättning för Hvar 8 Dag.

I hvarje nummer lämnas ett kort sammandrag af följelöngens innehåll allt ifrån dess början.

I första kapitlet omtalas professor von Holzens vandring genom några trånga, ruskiga gator i Haag, i afsikt att aflägga ett besök hos en döende. Af denne köper professorn för tusen gulden ett dyrbart recept. När den sjuke dragit sin sista suck, tager professorn pängarne ur hans hand och stoppar dem tillbaka i sin plånbok.

Andra kapitlet börjar med en skildring af ett sammanträffande mellan den från Indien som segrande hjälte återvändande major White och en gammal bekant till honom, Tony Cornish, en modärn man ur societeten. De följäs åt till den senares onkel lord Ferriby, för att hälsa på husets unga dotter miss Joan. De finna henne upptagen med arbete för ett välgörenhetsföretag till fromma för manufakturistbiträden. Välgörenheten går ut på att förmå folk att på lördags e. m. låna ut sin velociped till fattiga biträden. Miss Joan omtalar lordens senaste välgörenhetsprojekt. Det är en stor internationell affär, som har till mål att lindra malgamitarbetarnes svåra lott.

I tredje kapitlet har herrskapet Ferribys en »at home», hvarvid lorden framlägger denna sin plan. Som medlemmar af direktionen föreslås och antages med acklamation lorden, Tony Cornish, major White, upphofs mannen till projektet mr Percy Roden och professor von Holzen.

Fjärde kapitlet återgifver att börja med en interiör af det gamla diplomathotellet »Vieux Doelen» i Haag. En mrs Vansittart, som reser med sin kammarjungfru, gör här bekantskap med mr Percy Roden, för hvars stora projekt hon visar sig lifligt intresserad. Detsamma går ut på att samla ihop alla malgamitarbetare och bygga en fabrik åt dem, i afsikt att förse hela världen med malgamit, ett för papperstillverkningen oundgängligt ämne. Fabriken skall förläggas till dyerna i Holland.

Femte kapitlet beskriver malgamitarbetarnes ankomst dit med Cornish som vägvisare.

(Forts från n:o 7).

»Skaffa dem ombord på tåget», sade han på engelska till en tjänsteman, som stod bredvid honom, och då han såg att han icke blifvit förstådd, upprepade han befallningen på annat språk.

De torftigt klädda passagerarne kommo ned från landgången och gingo in i tullen. Utan att hysa något intresse för omgifningen, utan att växla att ord med hvarandra, gingo de sida vid sida som stumma och piskade djur. Några buro tydligen tecken till sjukdom och hade en stapplande gång. Ett par voro halvblinda och kände sig för med händerna. Man såg tydligt att de voro af olika nationalitet. Här en jude från Wien med judehatskräcken i ögonen, där en kraftig jätte från Skandinavien. En smart engelsman lyfte på hatten, då han gick förbi och hjälpte fjäskande en liten gråhårig italienare ned för landgången. Endast en sak hade de gemensamt: sitt lifsfarliga arbete. Dödens skugga hvilade öfver dem alla. Ett ögonblicks allvar för öfver Cornish's ansikte. Dessa människor stodo lika fjärran från honom som ödlan från fjärilen.

Några af männen veko undan för honom med en slags slö ödmjukhet, af fruktan för att deras usla paltor skulle vidröra hans päls. En, som bar en fogelbur, stannade ett ögonblick med en viss stolthet för att riktigt visa Cornish den stackars kanariefogeln. Dessa malgamitarbetare på den holländska kajen voro ingalunda de intressanta industriens offer, som man föreställt sig i lady Ferriby's salonger. Där hade man betecknat deras lif såsom kort och gladt. Här kunde man då inte märka det glada. De farliga industriernas hemligheter skulle icke kunna förklaras af den mest moderne romanförfattare.

Men vi veta alla och beklaga att sådana industrigrenar finnas. Och att tillgången på män och kvinnor, hvilka stå färdiga att söka arbete i en sådan industri, faktiskt är outömlig — detta är verkligen värdt åtminstone ett ögonblicks uppmärksamhet.

Cornish gjorde de nödvärldiga arrangementen med järnvägstjänstemännen och räknade noga sitt folk. De sutto redan instufvade i sina vagnar. Man måste åtminstone tillerkänna honom dygderna hos en generation, hvilken är utomordentligt praktisk och i stånd att reda sig i hvardags-

livets små svårigheter. Beslut och handling voro hos honom ett.

Därpå slog han sig ned i en ensam kupé med en suck af lättnad vid tanken på att han inom några dagar skulle vara tillbaka i London. Hans ansvar slutade i Haag, där han skulle öfverlämna malgamitarbetarne till Roden och von Holzen. Vädret var bitande kallt. De träkiga holländska husen voro betäckta med rimfrost och allt annat än inbjudande. Malgamitarbetarne hade samlats ihop från alla delar af världen i ett för dem särskildt iordningställdt hem i London. En andra afdelning väntade på närmare order i Hamburg. Men de skickligaste arbetarne voro dessa, som Cornish nu hade om hand.

Under dagarne för deras ankomst, när de skulle tagas emot och härbergeras, hade den grymma verkligheten beröfvat det stora företaget mycket af dess gloria. Joan Ferriby hade funnit malgamitarbetarne mindre pittoreska än hon föreställt sig.

»Om de bara vore tvättade», hade hon anførtrott major White, »så skulle de säkert vara trefligare att ha att göra med».

Här voro emellertid nu malgamitarbetarne och man måste taga dem om hand. Detta var precis inte hvad många föreställt sig, och Cornish längtade med oförställd glädje efter det ögonblick, när han kunde bli kvitt dessa personer, hvilka Joan i munter ton betecknat som »ganska ofrefliga» och hvilka han själf erkände vara simpla och ointressanta. Han tänkte icke ens, såsom Joan gjort, på de hustrur och barn, hvilka skulle komma efter och säkert vara pittoreska och uppmuntrande.

Tåget banade sig försiktigt väg öfver den dimmiga slätten. Cornish ryste, då han tittade ut genom fönstret.

»Schiedam», ropade konduktören.

Var detta Schiedam? Endast en by, och ändock var namnet så bekant. Världen tycktes plötsligt ha blifvit liten och tråkig. Ännu några stationer med historiska namn. Och så var man framme vid Haag.

Cornish steg ur kupén och skakade hand med Roden, som klädd i tjock päls väntat honom på perrongen. Roden såg slug och driftig ut — slugare och driftigare än till och med Cornish misstänkt, och organiseringen tycktes fullkomlig.

»Jag har omnibusar och vagnar för dem och deras bagage», voro Rodens första ord.

»Jag räknade dem alla vid landstigningen», svarade Cornish, »hundratjugu stycken — ganska goda genomsnittsuslingar».

»Ja, det är inte mycket att se på», genmålde Roden.

Och de två männen betraktade malgamitarbetarne, som nu höllo på att stiga ur och viljest skockade sig på den rymliga perrongen.

»Men ni skall utan tvifvel snart få folk af dem», sade Cornish med den optimism, som var karaktäristisk för honom.

»Åja, vi skola snart få dem i ordning, sjö-luften ö. s. v. förstår ni...»

Roden såg på sina *protégés* med stora dystra ögon, i hvilka det lika litet fans entusiasm som någon gnista af människokärlek. Cornish undrade hvad han tänkte på. Tankarne voro säkerligen fulla af pessimism och saknade helt och hållet denna blinda hänförelse, hvilken drifver människor att våga sig på stora företag för massornas väl och att göra — så vidt den praktiska människan kan inse — stora och ödesdigra misstag.

»Von Holzen är därnere», sade Roden slutligen, »så fort han kommer upp, skola vi plocka in dem i omnibusarna tio och tio. Bagaget kan följa med. Åh, här kommer von Holzen. Ni känner honom inte, eller hur?»

»Nej, det gör jag inte».

Båda gingo fram mot en axelbred man af medellängd, med ett slätraktadt ansikte. Von Holzen lyfte på hatten och behöll den i hand medan han hälsade.

»Presentation är onödig», sade han, »vi ha arbetat tillsammans i många månader — ni på andra sidan Nordsjön och jag på denna, och nu ha vi i alla händelser något att visa».

Han hade ett lifligt kontinentalt sätt och log vänligt. Det var en helt annan människa än Roden — han hade lättare att känna för andra och så att kunna förstå andra, han var i stånd till mera godt och möjligen till ännu mera ondt. Han hälsade på Cornish med en vänlig nick och vände sig därefter åt malgamitarbetarne. Dessa, som stodo i en skock på perrongen, med sina fattiga tillhörigheter i handen, besvarade hans blick med ett visst intresse. Tåget, som fört dem dit, rullade ut från stationen och lämnade kvar malgamitarbetarne i slö undran öfver de tre män, i hvilkas händer de anförtrött sina lif.

SJETTE KAPITLET.

På dynerna.

»Likgiltigheten är hjärtats sömn».

Scheveningen är, som bekant, byggd på sanddynerna och skyddas för oceanen endast af en damm. Ett nytt Scheveningen har här växt upp — en terrass af röda tegelhus, hvilka urblekta och »väderbitna» ensligt stirra mot det grunda hafvet. Det inre landet är, utom där företagsamheten skapat vägar och rest villor, idel

sanddyner. Söder ut, bortom fyren, sanddyner — norrut sanddyner så långt ögat når. Denna landsända är en formlig öken.

Denna eftermiddag gjorde dynerna ett så starkt intryck af dyster ödemark som man någonsin kunde föreställa sig. Dimman hade visserligen lättat något, men upplöst sig i ett fint rägn, hvilket frös så fort det föll, så att marken betäcktes af ett tunnt istäcke. Den korta januaridagen närmade sig sitt slut.

Trehundra alnar norr om vattenledningsverket påträffar den nyfikne i dag några låga hus i en klunga. Byggnaderna äro af trä med tak af korrugerad järnplåt. När de voro nya, för ej så många år sedan, sågo de nog så inbjudande ut med sina gröna fönsterluckor och takprydnader. Det hela var omgifvet af ett järnstaket. Vägen som förde dit var ej synnerligen väl anlagd på den sandiga bädden.

»Vi vilja icke att platsen skall bli föremål för turistkursioner från Haag», sade Roden till Cornish, när de i en täckt vagn nalkades malgamitfabriken.

Cornish såg ut genom fönstret utan att göra någon anmärkning. Så långt han kunde se åt alla håll såg han intet annat än sandkullar och vissnadt gräs. Vägen var smal och förde endast till den lilla klungan hus inom järnomhågnaden. Det var ett ödsligt ställe, afskuret från all förbindelse med den yttre världen. Man kunde gå förbi på ett par hundra fots afstånd och aldrig ha en aning om att malgamitfabriken existerade. Vagnen körde genom den höga gräns in på dess område. Där fanns ett antal små hus, två långa, låga byggnader och vattentornet.

»Som ni ser», sade Roden, »ha vi godt om utrymme för utvidning här, om det behöfves. Men vi måste gå långsamt tillväga och känna oss för. Vi få icke taga miste. Vi kunna här härbergera ett par hundra arbetare och deras familjer. Men i sinom tid skola vi hafva femhundra här inne — alla malgamitbetare i världen».

Han afbröt sig själf med ett skratt och såg sig omkring. Hans röst lät liflig och upprörd. Kunde Percy Roden, när allt komme omkring, vara entusiast? Cornish gaf honom en missnöjd blick. I den värld Cornish tillhörde var uppriktig entusiasm så synligt, att den aldrig blef väl motagen.

»Dessa två hus äro fabriksbyggnaderna», sade han. »I dessa kunna trehundra män arbeta på en gång. Där sätta vi upp skjul för råmaterialet. Här bygga vi ett magasin. Men jag tar för gifvet, att vi icke komma att ha mycket malgamit på lager».

Cornish hörde på honom med denna vördnadsfulla uppmärksamhet, som nu för tiden ägnas affärsdetaljer af dem, hvilkas börd och uppfostran göra dem olämpliga för dylika. Det var tydligt, att han ej fullt förstod de uttryck som Roden använde. Men han slog med käppen på sin prydliga fot, nickade lifligt med hufvudet och såg sig omkring med vaken och intelligent blick.

»Och ämna ni och den där utländske personen, herr von Holzen, — bo här inne i denna — pesthärd?» frågade han.

»Nej, von Holzen bor som hittills på hotell i Scheveningen. Jag har hyrt en liten villa på dynerna och min syster skall sköta hushållet.»

»Åh, jag visste inte att ni hade en syster», sade Cornish. »Intresserar hon sig för malgamitföretaget?»

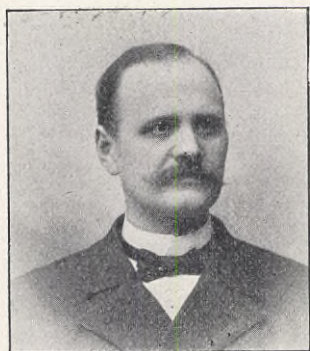
(Forts.)

Under denna rubrik kommer HVAR 8 DAG att bringa fotografier af personer, hvilkas drag af en eller annan anledning äro af aktuellt intresse. Vi äro tacksamma för våra ärade läsares medverkan till fyllande af denna afdelning och ersätta med största nöje eventuella kostnader.

VÅRA NYVALDA RIKSDAGSMÄN. IV.

ANDRA KAMMAREN.

Kronofogde Hugo Sandén
Nyvald för Lidköping, Skara och Hjo.

Landsböfding C. A. J. Fagerlund
Nyvald för Kalmar.

Provinsialläkare P. F. Ländelius, Lysekil
Nyvald för Lane och Stångens härads.

DEN NORDLIGASTE GRAF I VÄRLDEN.

Alla läsare af Nansens reseskildringar minnas Bernt Bentsen, den glade fyren, den trettonde, hvilken Nansen trots det ödesdigra talet tog med sig i Tromsö, eftersom han tyckte så mycket om den unge mannen. Denne trettonde hvilat nu under isen på Franz Joseph's land. Under det hans herre lyckades bli den af alla människor som — efter hvad vi ännu veta — hunnit längst mot norr, blef det hans eget tragiska öde att efter alla mödor och strapatser få hvila i världens nordligaste graf. Hans hvilorum är beläget på 81 breddgraden, icke långt från det ställe, där Nansen och Johansen slagit upp sin torftiga vinterhydda. Efter Nansenexpeditionen gick Bentsen med

Bentsen.

amerikanaren Walter Wellmanns ganska äfventyrliga och misslyckade expedition, i hvilken fem normän deltog. Enligt Wellmanns plan byggde man hösten 1898 på 81 grader en stenkoja, i hvilken två af expeditionens medlemmar skulle öfvervintra, under det att de öfriga återvände till fartyget, som låg i säker hamn. Alla fem normännen förklarade sig frivilliga att stanna häruppe, Bentsen och Björvik blefvo de utvalda. Frivilligt beslöto de att göra efter Nansens och Johansens vägstycke. Bentsen dukade under för öfvervintringens strapatser, insjuknade och dog. Sitt löfte trogen höll Björvik ut i ännu tvenne långa månader, tills kamraterna i våras kommo och befriade honom.

Björvik.

HVAR 8 DAGS FÖRSTA TÄFLAN FÖR AMATÖRFOTOGRAFER.

Sedan en PRISNÄMND, som utgjordes af

Herr Kongl. Hoffotografen ARON JONASON
» Doktor HJALMAR SCHULTZBERG
» Direktör EMIL HAGLUND,

således en af landets främste fackmän jämte tvenne erkänt framstående amatörfotografer, nu hunnit granska det stora antalet till täflan insända fotografier, har densamma enstämmigt beslutat fördela de trenne PRISERNA sålunda:

Herr J. A. BODSTEDT, Stockholm, I:sta pris.
» GUST. ISFÄLT, » II:dra »
Fröken AGNES WARBURG, London, III:dje »

samt att tilldela

Herr O. COHN, Trollhättan, ett Extra pris.

De dessa priser motsvarande belopp, I:sta pris Kr. 25.—, II:dra pris Kr. 15.—, III:dje pris Kr. 10.—, Extra pris Kr. 5.—, äro till vederbörande pristagare öfversände jämte DIPLOM.

Dessutom erhöilo följande täflande HEDERSOMNÄMNING, nämligen

Herr Gunnar Anderson, Stockholm. Fröken L. Boström, Göteborg.
» Leon. Zettergren, » Herr Ad. Heinze, Norrköping.
» Oskar Anderson, Helsingborg. » G. Wernerson Cronquist, Stockholm.
Fröken Karin Engelbrechtson, Stockholm. » Curry Dahlskog, Stockholm.

hvarå jämväl DIPLOM blifvit utfärdade.

I ett af de närmaste numren skola vi i tryck reproducera de prisbelönade fotografierna.

Denna täflan har erbjudit ganska många svårigheter, dels beroende på själfva täflingens natur med dess många olikartade hänsyn att beakta, dels tillfölje en ofta nära nog jämnställig skicklighet bland täflande. — Öfver hufvud kan sägas att denna täflan visat prof på öfverraskande högt uppdrifven färdighet samt skarp blick för fotografiens effektmedel och skola vi allt emellanåt reproducera flere af de förträffliga amatörfotografierna.

Nästa täflan, *den andra*, äger rum i januari nästa år, och skola de därför afsedda fotografierna vara prisnämnden tillhanda *senast den 15 januari 1900*, hvarvid följande föreskrifter på det *noggran-naste* måste iakttagas:

FOTOGRAFI till *andra täflingen* skall vara af *amatör* taget och utgöra *porträtt af en eller flere personer*.

TÄFLANDE AMATÖR får icke insända fler än högst *tvenne* fotografier till samma täflan, då han i annat fall uteslutes ur täflingen;

FÖRSEGLADT KONVOLUT med nedan angifven adress skall omsluta för täflan afsedd fotografi. Å fotografi fästes kupong, försedd med därå önskade uppgifter. Dylika kuponger medfölja ett af de närmaste numren.

OM till täflan insänd fotografi är af insändaren icke endast tagen utan äfven *framkallad, tonad och kopierad*, skall detta *särskildt angifvas*, i annat fall tillgodoräknas icke vid prisbedömandet ett sådant förhållande;

TILL TÄFLAN INSÄND FOTOGRAFI förblir Hvar 8 Dags egendom med förbehållen reproduktionsrätt.

PRISBEDÖMANDET sker liksom vid *första* täflingen af en *prisnämnd* och torde resultatet komma att tillkännagifvas inom nästk. januari månads utgång;

PRISERNA komma att utgöra;

I pris Kronor 25.—
II » » 15.—
III » » 10.—

äfvensom *Hedersomnämning*.

DIPLOM tilldelas samtliga pristagare.

ADRESS för såväl för täflan afsedda fotografier som för meddelanden rörande densamma är

**HVAR 8 DAGS PRISNÄMND FÖR
AMATÖRFOTOGRAFER**

LILLA TORGET N:R 2
GÖTEBORG.